

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihcizishežeńi w Budyšcinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

8. njedžela po šwjatej Trojizny.

Psalm 1.

„Wuczba wo sbožu fromnych a schtrafje słych“ je w bibliji napišmo tuteho psalma. Potajkim wuczbu dyr-
bimy tu dostacž, šo mamy fromnych a słych čłowjekow, a šo na fromnych sbože čaka a na słych schtrafa. Še kotrym my nětko šluschamy a šhto na naš čaka? Wopomńimy pschi tym, šo šo w kóždym čłowjeku tuto dwoje namaka, dobre a šle; dobre, kotrež dže na to, Boha šhwalicž a šwojemu štworiczelej a Wumožnikej šlužicž, a šle, kiž pschecžimo temu wojuje. Šara šrudnje je, hdžež nětko šle dobywa; hdžež š fromnosčzu džeń a bóle wróczo dže, tam schtrafa njewumostanje. Tak wot tebe wotwiša, tak šo čzi pónđe. „Kajkež tvoje džěło, tajka tvoja mšda; kajkiž twój wušryw, tajke tvoje žně.“ A Pawoł wo tym rjeknje: „Njemylče šo, Bóh šo njeda ša šměch měcz. Pschetož šhtož čłowjek šhje, to budže wón tež žnjecž. Šchtóž na šwoje čžělo šhje, tón budže wot čžěla škaženje žnjecž. Šchtóž pak na ducha šhje, tón budže wot ducha žnjecž wěczne žiwjenje.“ Wotrachnowanje, šaplacženje tu je; njeje tak, kaž tón a druhi mēni, šo žadyn Bóh njeje, kiž by na čzinjenje šwojich džěczi, kotrež ma štajnje tak lubo, kěžbowal a jim dał po jich škutfach, šo je kónž š čłowjekom, hdžž wumrje, šo by potom kaž šhtom w holi ležal; wostanje dha tón ležo? njepschińđe dha hajnik a šebi jón wobhlada, a hdžž je dobry, budže š. šěpschej wězy postajeny, a hdžž je šhnižy, budže špaleny? Tak tež Bóh na naš hlada a

nam čžini hižom tu a wěsče po šmjercži, kaž šmy šebi pšklali. A hdžž tež ma prawy a fromny tu hušto hišcže wjele čžerpicž, wón wě, mšto ša wšchu šwěrnosčž hižom pschińđe, a jemu je najwážnišche. Šo šo jemu po šmjercži derje dže. Njesabudžmy to a budžmy mudri.

Wšmimy šebi š wutrobje wuczbu wo sbožu fromnych a schtrafje słych!

1. Pruhujmy šo, hacž šmy fromni abo šli.
2. Wššlmy na sbože fromnych a schtrafu słych.

1. Pruhujmy šo, hacž šmy fromni abo šli! Š temu pak je trěbne, šo wěmy, šhto š fromnosčži šluscha. Psalmista jow praji, šo fromny „njekhodži po radže šjesbóžnych“, wón šo hižom słych myšlow, pomyšlenjow a žadosčžow w džěczazej bojofčži hlada, a „njesteji na dróšy hrěšnikow“, hlada šo hišcže bóle, hacž słych myšlow, šleho, njepraweho čzinjenja, njeje na hrěšnych pucžach njepóžčiwosčže, padušštwu, jebanštwu, picža a wotšwjecženja njedžele namacž a „nješyda na štole wušmėwzow“, nima džěla na jich lóšnych rěczach, jich njecžištnych šabawjenjach a njeje šbožowny w jich towarštwje. Šě, wón ma „lubosčž š šakonju teho šnješa“; je tola š Boha a tak ma lubosčž š Bohu a š jeho šasnjam, rěcži š nim w modlitwje, pschińđe psched jeho woblicžo w jeho šwjatnižy, wobhoni šo domach w jeho pišmje, wazi šebi tute wješela wyschšcho hacž šwětne; jeho wušnacže je: „moja dušcha wješeli šo w žiwym Bohu“. A kaž Boha š wutrobu lubuje, tak jeho tež še rtom wušnawa a „myšli na jeho šakon wodnjo a w nožy“, rěcži

radny i druhimi wo Božy, pyta tajke towařstwa, hdžež ſo Bohu ſluži, napomina k dobremu w ſwojbje, w ſwojej wſy, je pſcheczel miſionſtwa a na to wón Boži jakoń w ſebi, woſoko ſo a po wſchém ſwécze k čzeſczi pſchinjeſe. Niz, ſo by pſchi tym ſwoje wſchédne džeło ſtomdžil, ně, runje pſches ſwérne dopjelnjenje ſwojich ſemſkich pſchiſluſchnoſczow, pſches ſwoju ſtarocž ſa dom a džečzi, ſa ſwój lud a wótznj kraj ſjewi, kajſeho ducha džečzo wón je, kajke fromne ſmyſhlenje we nim knježi. Tajzj pať njeſku bjeſbóžni. Woni ſnadž hiſchcže Bože ſłowo ſluſcha, ale jeno i nawučjenja, jeno druhich dla, njeſku ſwólniwi, jo tež činič. Woni ſu drje tež ſwérni w ſemſkim powolanju a prózowanju, ale na njebjefte myſlicž a wo duſchu ſo ſtaracž, to njeje. Sich myſle džeja na to, nahromadžicž, ſo wjeſelicž, druheho kubło požadacž, njeſpokojnoſcž ſbudžicž, njejednotu mjeſ wſchelafimi ſtawami powjetſchicž. Sich ſłowa ſu ſrudžaze a leſtraſte; ſrudža tať lohko druheho, hdžj po jich žadanju njeńdže, hdžj ſo na něſchto roſhněwaja, leſtrujaja Boha a jeho dom a ſłowo a ſlužobnikow, tych, kiž ſu jim ſchidwu činili abo kotrymž ſo lěpje dže hacž jim. Sich ſkutki ſu hrěſchne, činija po loſchtach woczow a čžela a wjedu njeპόζcziwe a njeprawe žiwjenje, ſu ſwontach huſto ſchto wě kať fromni a ſprawni, ale ſnutſtach torhaze wjelki a w potajnim ſli, we wobthadže i druhimi luboſcžiwimi a duſchni, ale domach hněwni a njeſčezčplimi. Po tym ſo pruhujmy, kať i nami ſteji. Wupadnje pruhowanje ſhwalobnje? Wdžemy dobre wotmolwjenje dacž? To dyrbi žohnowanje kóždeho pruhowanja byčž, ſo polčpſchecž, hdžež njeje hiſchcže tať, kať dyrbjačo byčž. A hdžež je tajka wola, tam dawa Bóh tež radženje. Wopomúmy to a čžimny po tym. Čžinče tať, wy mlodži, wotſtupeče wot ſkeho pucža, jeli je trěbne, a thodžče w ſtopach ſwérneho nana, fromneje maczerje; čžinče tať, wy ſtari, je-li trěbne a noſchcže ſwoje ſchédžiwje wloſny i čžeſcžu; haj, čžimny wſchitzy tať a budžmy fromni!

2. Myſlmy tola tež na ſbože fromnych a ſchtrafu ſlych! Pſalmiſta wo ſbožu fromnych praji: „Derje temu čžlowjeleji“; „tón je jako drjewo, plodžene pſchi wódných rěčach“, wón, kať je ſchtom pſchi wodže pſchezo ſeleny a ma rjane plody, tež je žiweje wody Božeho ſłowa nowu móž, nowy troſcht a měr, a hnadu a nadžiju doſtawa a je a woſtawa tať rjany, ſeleny ſchtom i dobrými plodami ſwójateho ducha. Njech potom tež wichor ſpytowanjom duje, tutón ſchtom ſo njeſlama, wón je ſakorjenjeny w dobrej ſemi; njech tež hěza tyſchnoſczow tutón ſchtom wobdawa, jeho liſče njeſwadnje, pſchetož wón ma doſcž hłohi. S Pawołom tajki fromny rjetnje: „Se Bóh ja mnje, ſchto mohł pſchecžiwu mi byčž?“ a „ja wſchitko ſamóžu pſches teho, kiž mje móžneho čžini, to je pſches Seſom Khrjſta.“ A kať je tajki fromny ſbožowny ſam we ſebi, tať je tež druhim je žohnowanjom, wón „ſwój plód dawa we ſwojim čžaſu“; pſches ſwoje ſchecžijanske počžinki a ſkutki wěry a luboſcže je ſbože ſa dom a džečzi, ſa woſadu a wſchitkich čžlowjekow, a džečzi a džečzi-džečzi budža junu pſchi jeho rowje ſtejecž a i druhimi i džakom ſpominacž na wſcho dobre, ſchtož je w ſkutfach a ſłowach čžinil a rěčal. A „ſchtož wón čžini, to ſo derje radži“; Bože žohnowanje a pomoz naſhoni pſchi wſchédnym prózowanju a džele na ſwojej duſchi, a tež w tyſchnoſczi móže ſpěwacž: „Tón Knjeſ je mój paſtyr, na ničim ja nuſy njeſmēju.“ A hdžj k wumrjecžu dže, je ſmjercž jemu dobyče, wón ma loſcht wotſal hieč a pſchi Jeſuſu byčž. Njeje to něſchto rjane ſe fromnoſcžu? „Tajzj pať njeſku bjeſbóžni, ale jako pluw, kotrež wětr roſmjeta.“ Njech ſu tež něſchto čžaſa wjeſeli a čžeſcženi, hdžj wětr tyſchnoſczow duje a wichor ſpytowanjom pſchińdže, kať pluw roſlětaju, žalocžza a morſotaja, ſu wopuſchčženi a ſahyčzi. Sich pucž ſahinje; Bóh čžehnje ſwoju žohnowazu ruſu wot nich a wróčzo dže i warbu, ſe žiwnoſcžu; džečzi ſo njeradža, thoroſcž pſchińdže, ſwoje ſaſtojuſtwa ſhubja, do jaſtwa dyrbja. A „nje-

wobſteja na budženju ani w ſhromadžijnje prawnych“; prawi a fromni ſo hižom jow wot nich džeła, njechadža i tajkimi ničzo čžinicž mēcž; a hdžj ſudny džeń pſchińdže, budža žyle ſaſtorcženi a ſatamani. Nichtó na nich i džakom njeſpomni, haj tať něſchto jich wjele bóle poſliwa jako ſawjednikow k ſtemu. Njeje to něſchto ſrudne ſe loſcžu? Wſimimy ſebi tola k wutrobje wucžbu wo ſbožu fromnych a ſchtraffe ſlych a budžmy fromni k ſwojemu, tych naſchich a jich wjele ſbožu.

Tať pſcheměń, Jeſu, myſle moje,
Stwoř we mni nowu wutrobu,
So nětk na powolanje twoje
Eso žyle k tebi wobrocžu,
A ſym čži we wſchém po woli,
Twój wěrjazy ſtaw na ſemi.

Samjeń.

S. w M.

Mój Bóh.

(Spitta.)

Mój Božo, kať ja pójnaju
We twojim ſlubje čže,
Dha ſy ſa džeſcža wutrobu
Bóh prawy ſawěſcže.

Kať wjeſelny ſym woprawdže,
So njeſky drugi ty,
A ſo tať luboh' wſchédnje čže
Mly džečzi pytnjemy.

Mam hrěch, ty polny hnady ſy,
Esym ſlaby, móžny ty;
Ja thudy, ty pať bohaty,
Daſch na doſcž pomozy.

Tu wokolo a wyſche ſo
Čže bliſkoh' wohladam,
Na duſchu ruſu položo
Tež jow čže ſacžuwam.

Duž ſym ja ſradny i wutrobu,
So ſy ty, kotryž ſy,
So wſchitko, Božo, doſtanu
Pſchi tebi we nuſy.

Jurij Bróſt.

W njebjekach.

Pſched wjele lětami jedyn pobožny muž tole powjedacže: „Jako běch hiſchcže hólčez, ſebi njebjeka kať wulke kraſne měſto i wyſokimi murjemi, mnohimi žyrkwjemi, wěžemi a rjanymi haſami pſchedſtawjowach. W nim lucži běloſdraſčeni jandželjo bydlachu, kotrychž pať njeſnajach, a hewal nichtó. Potom mój mały bratſik wumrje, a ja ſažo na to wulke, wulke měſto myſlach, w kotrymž porno wſchém mi zuſym jandželam tola hižom maķeho hólčeka ſnajach. Bóřny na to hiſchcže jedyn bratr wumrje, potom pſchecželjo a ſuſodža, a licžba ſnatych horſa w njebjekach bu pſchezo wjetſcha. Ale haķle doľho, doľho po tym, jako jene mojih ſamſnych džečzi k ſwojemu njebjekemu Wótzej — džeſche, počžinach ſo tam trochu domjazj ſacžuwacž. Nětko mi ſařobu ſchtyri lube džečzi ſemrjechu, a ja dawno wjazj na te murje a žyrkwine wěže nje-myſlach, ale mi běſche bóle wo wobydlerjom njebjekeho měſta čžinicž. W tu ſhwilu je tať wjele mojih ſnatych horjeka, ſo mi druhdy je, kať budžich jich wjazj w njebjekach dyžli na ſemi měl.“

Luby čžitarjo! Snajeſch ty ſnano tu ſchucžtu:

Duſcha rži, duſcha rži
S wjeſlom, kať bđže w Salemi;
Haſy ſkote, měſto jaſne!
Božo, wěm ja džečzo čžaſne,
W kajkej budu radoſcži?

A ſchto wot naſ, kiž je hižom raſ pſchi jentym kaſchcžu ſtať, njeby ſebi, hdžj tež huſto i prawje ſemſkimi pſchedſtawjenjemi, žiwjenje w tamnym ſwécze a ſařowidženje ſe ſbóžnje wuſnyjenymi podobnje wumolowal? Bohu pať budž džak, ſo móžemy ſo porno

